

GEWOON KEET!

Een chaotisch kamp, een lelijk hondje
en de grote verdwijntruc

Suus Ruis

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Lees ook:

Voor Puck

Nur 283 / W072601

Bisac JUV019000 / JUV013000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Suus Ruis

© MMXXVI Illustraties: Iris Boter

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

Druk druk druk

Is het je wel eens opgevallen dat volwassenen het cool vinden om het altijd druk te hebben? Als ze aan elkaar vragen hoe het gaat, antwoorden ze bijna altijd: 'Goed, druk.'

Let er maar eens op. En daar kijken ze dan heel trots bij.

Als ze echt indruk willen maken, zeggen ze puffend: 'Druk druk druk.' Alsof je het na één keer niet hebt begrepen.

Met mij gaat het pas echt goed als ik 'rustig' kan antwoorden als iemand vraagt hoe het met me gaat. Ik ben op mijn best als ik mijn huiswerk af heb en op mijn kamer met mijn hamsters Biceps en Muffin speel. Of als ik samen met mijn besties Fay en Juniper op het grasveld achter school op mijn rug naar de wolken lig te kijken.

Maar goed, ik ben tien (bijna elf). Dan gelden er andere regels voor het leven.

Het is trouwens wel stom als je de enige bent die het niet druk heeft. Dat is zeg maar de situatie waar ik nu in zit. Supersaai, want niemand heeft tijd voor mij.

‘Hallo? Keet? Contact?’ zegt mijn moeder.

‘Huh? Sorry, wat zei je?’ zeg ik. Ik was zo in gedachten verzonken dat ik helemaal niet had gemerkt dat mijn vader en broertje Jake al van tafel zijn. Ze zijn zelfs niet meer in de keuken.

‘Of je je bord even in de vaatwasser wil zetten,’ zegt mama.

‘Is er geen toetje?’ vraag ik. Ik zit nog lang niet aan mijn suikertaks voor vandaag.

Mama kijkt een beetje verstoord. ‘Nee schat, ik heb geen boodschappen gedaan vandaag. Geen tijd voor. En ik moet eigenlijk ook weg. Neem maar een appel.’

Een appel? Ik dacht het even niet. Zuchtend sta ik op en met mijn bord en mijn glas loop ik naar het aanrecht. Gelukkig is de snoeptaart die ik pas van oma heb gekregen nog niet op (een wonder), dus dan moet dat maar mijn toetje zijn.

Maar ik zei het toch? Iedereen is druk.

Mijn moeder is bezig met een soort kom-in-je-kracht cursus. Eén keer in de week moet ze ’s avonds ergens naartoe voor een bijeenkomst met allemaal andere mensen. Vandaag dus.

Daarnaast moet je blijkbaar heel veel huiswerk doen om in je kracht te komen. Zo veel dat je geen tijd hebt om toetjes te kopen.

Papa zal wel weer gaan repeteren. Hij zit in een boyband – wat best een grappige omschrijving is voor een band met alleen maar veertigplusmannen, ik bedoel: ‘boys’ zijn ze niet bepaald meer – en hij neemt dat behoorlijk serieus. Ze gaan de wereld veroveren, zegt hij.

Zelfs Jake heeft nergens tijd voor. Als hij niet aan het voetballen is, is hij aan het goochelen. Een paar weken geleden was hij van het ene op het andere moment klaar met zijn *Harry Potter*-manie. Nu wil hij de beste goochelaar van de wereld worden.

De grote Jakini, illusionist.

Ik verdenk hem ervan dat hij *Harry Potter* gewoon te eng vindt sinds hij op papa’s iPad stiekem een stukje van *De vuurbeker* (die superenge vierde Harry Potter-film) heeft gekeken. Maar goed, hij noemt mij geen dreuzel meer, dus ik vind het allang best.

Mijn oma Tonnie is tegenwoordig alleen maar aan het gamen. Als Jake en ik bij haar zijn op dinsdag, haar vaste oppasdag, heeft ze nog wel aandacht voor ons – hoewel ze dan ook verdacht vaak met mij wil gamen – maar onverwacht bij haar aanwaaien is niet meer zo leuk als vroeger. Toen knutselden of kletssten we wat, maar nu zegt ze altijd: ‘Pak maar een

stroopwafel of een sapje, ik moet even dit level afmaken. Om vervolgens nóg drie levels te doen. Je zou het niet verwachten, maar een oma die van Super Mario houdt in plaats van breiwerkjes, is héél saai.

Ik hoor je denken: gelukkig heb je je vrienden nog. Maar ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst met ze naar de wolken heb liggen turen, of met mijn buurjongen slash andere beste vriend Sami heb gespeeld.

Juniper is druk aan het studeren voor een harpconcours (een chic woord voor harpwedstrijd). Sami zit elke middag te schaken, omdat hij meedoet aan een schaaktoernooi; ook weer een wedstrijd dus.

Oma zei trouwens gisteren dat ze wil meedoen aan een gamingtoernooi. Wat is dat toch met al die wedstrijden? Waarom willen mensen per se ergens de beste in zijn? Je kan toch ook gewoon voor de lol schaken, op je harp pingelen of Fortnite spelen?

O, en dan hebben we nog Fay. Fay is druk met verliefd zijn. Op Sami.

Ik wist wel dat ze hem leuk vond, maar sinds haar zus Lotte haar dagboek heeft gelezen – dat was nog een hele rel, maar daar gaat het nu niet over – en zei dat ze ‘ervoor moest gaan’ kan je geen gewoon gesprek meer met haar voeren. Ze wil nooit meer iets doen, alleen maar praten. Over hem.

‘Vraag hem gewoon verkering!’ zei ik een paar

dagen geleden. Dat leek me beter dan nog weken of maanden elke blik en elke opmerking van hem onder een microscoop leggen.

Maar dat wil ze pas doen als ze zeker weet dat Sami ook verliefd op haar is, en op het juiste moment.

‘Hij zei “hallo” in plaats van “hoi”. Betekent dat denk je dat hij me niet leuk vindt?’ vroeg Fay vanmiddag. Zo gaat het al weken. Ik herken mijn zelfverzekerde beste vriendin niet meer, ze twijfelt aan alles.

Als ik in mijn kamer zit, zwiept de deur open. Van schrik laat ik bijna de kers vallen die ik net van mijn snoeptaart af had gepeuterd.

Het is Fay.

‘Ik heb een beslissing genomen!’ zegt ze met haar handen in haar zij. Ze klinkt eindelijk weer eens als de oude Fay. De Fay die een paar weken geleden – natúúrlijk – gekozen is als kampaanvoerder.

‘Wat voor beslissing?’ vraag ik met een volle mond. De snoepkers is zalig.

‘Ik ga Sami verkering vragen op kamp. In de bus, op de heenweg.’

(Even voor de duidelijkheid: Fay en ik zitten in 7b. We gaan volgende week op kamp met 7a.)

Ze haalt diep adem en blaast door haar mond weer uit. ‘Wat is het ergste wat er kan gebeuren?’ Dat laatste klinkt weer wat minder zeker.

‘Dat-ie nee zegt,’ zeg ik terwijl ik voorzichtig een aardbei van mijn taart af pulk.

‘Denk je dat hij nee zegt?’ vraagt Fay angstig. Haar ogen worden zo groot als schoteltjes.

‘Nee-hee,’ zeg ik terwijl ik over haar rug wrijf. ‘Maar je vroeg wat het ergste was wat er kon gebeuren, dus daar gaf ik antwoord op.’

Fay slikt. ‘Maar er is één probleem. Als ik verkering

heb met Sami, dan kan ik echt geen kampaanvoerder zijn. Dan wil ik tijd met mijn vriend doorbrengen.’

Ik moet eigenlijk heel hard lachen om het woord ‘vriend’, maar ik houd me in en knik ernstig.

‘Dus jij moet het doen,’ zegt ze. ‘Jij moet aanvoerder zijn.’

‘Ik?’ roep ik uit. ‘Waarom ik?’

‘Je zou het prima kunnen,’ antwoordt Fay. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en lijkt na te denken. ‘En het is best leuk om de baas te zijn.’

Nu slik ik. O jee. Kampaanvoerder. Ik. Kan ik dat echt? Het zou wel leuk zijn om dingen te verzinnen waardoor mijn vrienden eindelijk eens wat tijd met mij zouden doorbrengen. En in die positie is het misschien makkelijker om extra veel snoep mee te smokkelen.

(Bijna) iedereen stemt op Keet

Begrijp ik goed dat je géén campagnevoerder wil zijn, Fay?’ vraagt juf Els de volgende ochtend verbaasd. ‘Dat vind ik echt helemaal niets voor jou.’

‘Ja, nee, dat snap ik, maar ik heb erover nagedacht en vind het gewoon belangrijk dat andere kinderen ook een kans krijgen.’

‘Terecht!’ roept Gijs verontwaardigd. ‘Jij mag altijd alle leuke dingen doen.’

‘Jij wilde zelf toch geen aanvoerder zijn, Gijs?’ zegt juf Els. ‘Toen je hoorde dat je andere kinderen geen straf mocht geven, wilde je je niet verkiesbaar stellen.’

‘Het gaat om het idee,’ mompelt Gijs.

Juf zucht. ‘Poeh, dan moeten we nieuwe verkiezingen houden. Jeetje. Geen idee wanneer we dat nou weer moeten doen. We gaan maandag al op kamp.’

‘Nee hoor. We hóéven geen nieuwe verkiezingen te houden,’ zegt Fay.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt juf.

‘Nou, eigenlijk wil ik de perfecte kandidaat voordragen,’ zegt Fay wijsneuzerig, zoals ze wel vaker (lees: bijna altijd) doet. ‘Dat scheelt een heleboel tijd en gedoe.’

Ik wip een beetje ongemakkelijk van de ene bil op de andere. Ik hoef niet zo nodig in het middelpunt van de belangstelling te staan. En misschien vindt de rest van de klas het wel een heel slecht idee dat ik campagnevoerder word.

‘En wie mag dat dan wel zijn?’ vraagt juf.

‘Keet,’ zegt Fay beslist.

Ik voel mijn wangen warm worden. Er klinkt wat geroezemoes in de klas.

‘Ja, Keet zou een topaanvoerder zijn,’ gaat Fay door. ‘Ze heeft in een halve dag een demonstratie georganiseerd toen we ineens geen snoep meer mochten meenemen op kamp. Ze heeft een juwelenbedrijf uit de grond gestampt, van haar eigen geld een gigadrumstel gekocht en haar hamsters kunstjes geleerd. En zo kan ik nog wel even doorgaan.’

Juf Els kijkt een beetje ongemakkelijk. Ik geloof dat ze wil dat Fay stopt met praten voordat ze ook nog vertelt dat ik haar aan haar nieuwe vriend meneer Hans heb gekoppeld – wat inderdaad ook best een prestatie is.

‘Eh, ja, nou, oké, ik vind het best een goed idee,’ zegt juf Els. ‘We gaan stemmen, dat is wel zo eerlijk. Wie is er voor Keet als kampaanvoerder? Handen omhoog.’

Eerst kijken sommige kinderen nog een beetje om zich heen om te zien wat de anderen doen, maar langzaam gaan er steeds meer handen omhoog.

‘Vergeet niet hoe die demonstratie afliep, hè jongens?’ zegt Fay. ‘We mogen gewoon kilo’s snoep mee op kamp. Keet heeft jullie verlost van mandarijnen en boerenkoolchips.’

‘Fay, je mag de stemmers niet beïnvloeden,’ zegt juf streng. ‘En kilo’s snoep is zeker niet de bedoeling. Maar daar hebben we het nog over.’

Alle handen zijn omhoog, behalve die van Gijs.

Fay werpt hem een dreigende blik toe, maar het lijkt mij dat de meeste stemmen gelden en het dus niet perse nodig is dat Gijs mij als aanvoerder wil.

Gijs kijkt me aan. ‘Je zorgt er maar wel mooi voor dat we niet naar een museum hoeven,’ bijt hij me toe.

‘Wildest je iets zeggen, Gijs?’ vraagt juf.

Met een dreigende blik strak op mij gericht steekt hij zijn hand omhoog. ‘Nee, niks,’ antwoordt hij.

‘Goed, dat is een heel duidelijke uitslag. Gefeliciteerd Keet, jij bent de nieuwe kampaanvoerder. Samen met Dex uit 7a.’

O ja, Dex. Die was ik even vergeten. Dex is de populairste jongen uit 7a, zelfs de kinderen uit groep acht

zeggen hem gedag. Dat doen ze bij ons dus echt niet. Ze praten niet eens tegen ons, tenzij het iets is als ‘uit de weg, guppy’s’. Heel veel meiden vinden hem knap, wat hij ook wel is, maar hij heeft zo veel gel in zijn haar dat hij eruitziet als Ken van Barbie. Hij is mij te perfect. Ik vertrouw dat gewoon niet zo.

‘Ik weet zeker dat jullie dit samen heel goed gaan doen,’ zegt juf Els, voordat ze zich over haar laptop buigt om iets rekenachtigs op het digibord te zetten.

Ik weet het zo net nog niet. Iets zegt me dat Dex en ik geen geweldig team zullen zijn.

De Wesp

‘**K**eet, Jake, ik moet jullie wat vertellen,’ zegt mijn vader die avond tijdens het eten. Hij probeert plechtig te kijken, maar hij heeft lichtjes in zijn ogen.

O jee. De laatste keer dat hij zo keek, vertelde hij dat hij met zijn boyband ging optreden tijdens mijn schoolpresentatie.

‘Je gaat niet mee op kamp, toch?’ vraag ik. ‘Als hoofdact op de bonte avond of zo? Je doet het niet, hoor.’

Ik moet streng zijn, maar op zich zou het niet eens zo’n ramp zijn, bedenk ik. Op de presentatie waren papa en z’n band een megasucces, maar mijn moeder is klassenmoeder en zij gaat ook al. Ook nog je vader mee op kamp is een beetje veel van het goede.

‘Nee, ik ga niet optreden op het kamp, maar dat zou wel heel leuk zijn geweest,’ mijmert hij. Hij zucht gelukkig en herpakt zich dan. ‘Maar nee, dat kan niet

eens, want ik ga dit weekend naar Korea.’

‘Naar wát?’ vraag ik. We zijn met topografie nog steeds in Europa, sterker nog, we zijn Nederland nog niet eens uit, maar Korea is echt aan de andere kant van de wereld (ongeveer). Dat weet iedereen.

‘Naar Korea,’ herhaalt papa. ‘Met de boys. De Bad Boyz.’

Jake trekt een gezicht alsof hij er niks van gelooft.

Ik kijk naar mama, maar zij lijkt het de normaalste zaak van de wereld te vinden.

‘Wat gaan jullie daar dan doen?’ vraag ik. ‘Op vakantie of zo?’

‘Optreden,’ antwoordt papa. Hij leunt achterover en doet trots zijn armen over elkaar. ‘Twee avonden. We zijn gigantisch populair in Korea. Pas net, hoor, dus we staan nog aan het begin van onze internationale carrière. Maar ja, elke reis van duizend mijl start met de eerste stap.’

Mijn vader praat graag in stokoude gezegden en spreekwoorden, heel vermoeiend af en toe.

‘We kunnen nog veel groter worden,’ gaat hij verder. ‘En dat allemaal dankzij jou, schatje.’ Papa pakt de hand van mama en kijkt haar verliefd aan.

Ik zie dat mama haar lachen probeert in te houden. ‘Tja, misschien wel een beetje,’ zegt ze. ‘Alhoewel het niet eens de bedoeling was. Ik vond het gewoon erg grappig.’

Papa laat haar hand los en rolt met zijn ogen.

Mama draait zich om naar Jake en mij. 'Ik had een filmpje van papa tijdens een Bad Boyz-repetitie op TikTok gezet.'

Mama mag sinds vorige week (les 3) van haar kom-in-je-krachtcursusbaas even niets op TikTok zetten, dan lekt haar energie weg naar de buitenwereld of zo. Dit zal ze wel voor haar socialmediastop gedaan hebben.

Ze giechelt. 'Er vloog een wesp langs zijn hoofd en die probeerde hij weg te slaan. De band bleef doorspelen terwijl papa hysterisch in het niets aan het meppen was. Het was hilarisch.'

'Nou, hilarisch... Wespen zijn levensgevaarlijk,' zegt papa bloedserieus en verontwaardigd. 'Als je er eentje inslikt, kan je doodgaan.'

En misschien ben ik wel allergisch voor wespensteek, dan had ik dus óók dood kunnen gaan.'

Mama knikt ernstig. 'Gelukkig is het goed afgelopen en ben je niet doodgegaan.' Ze legt geruststellend een hand op zijn bovenbeen. 'Maar goed, dat filmpje ging viral, maar gek genoeg alleen in Korea.'

'Ja,' zegt papa. 'Kijk.' Hij pakt zijn telefoon en tikt wat op het scherm. Dan strekt hij zijn arm uit en laat het aan Jake en mij zien.

Mijn mond valt open en als ik naast me kijk, zie ik dat Jake net zo verbaasd kijkt. Op papa's telefoon zien we tientallen, nee, honderden mensen gekke bewegingen maken. Ze slaan wild met hun handen in de lucht terwijl ze van het ene been op het andere wippen. Terwijl ze dat doen, zingen ze 'You, You, You', een liedje van de Bad Boyz.

'Ze noemen het de dansmove van het jaar,' zegt papa. 'De Wesp. En ze willen De Wesp wel eens zien als de bedenker – ik dus – hem uitvoert.'

Ik laat me tegen de leuning van mijn stoel vallen. Ik kan me niet voorstellen dat ik mijn familie ooit gewoontjes vond.

'Ik kan je dus niet uitzwaaien als je maandag op kamp gaat, Keet. Dan ben ik waarschijnlijk aan de andere kant van de wereld, druk met handtekeningen uitdelen.'

'Dat geeft niet, hoor,' zeg ik.

'Jake, mijn internationale doorbraak betekent helaas dat onze mannenweek niet doorgaat. Dat maak ik een ander keertje wel goed, oké?'

'Huh? Nee, helemaal niet oké!' zegt Jake. Hij veert op. 'Keet gaat op kamp, mama ook, en jij gaat naar Korea. En ik dan?'

'Oma Tonnie komt hier logeren totdat Keet en ik terug zijn,' zegt mama.

'Waarom mag ik niet alleen thuisblijven?' vraagt